U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: **a) Zemědělské družstvo "Agroholding" se sídlem v Bernarticích,** se sídlem Bernartice 111, **b) Ing. P. Š.,** oba zast. JUDr. Igorem Krajčíkem, advokátem se sídlem Horní Lipová 271, Lipová-lázně, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad,** se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2013, č. j. SPU 416196/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9 A 209/2013 - 104,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci a) **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který mu bude zaplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Igora Krajčíka, advokáta se sídlem Horní Lipová 271, Lipová-lázně, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce a) (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj, Pobočky Jeseník, ze dne 28. 6. 2013, č. j. SPU 210190/2013, kterým byl schválen návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Tomíkovice podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

[2] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je

nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože námitky v ní obsažené nelze podřadit pod § 103 odst. 1 s. ř. s., případně nebyly řádně uplatněny v řízení před městským soudem.

[3] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. [k]*asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[4] Ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. obsahuje typové důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu. Z povahy věci přitom plyne, že tyto důvody musí směřovat proti tomuto rozsudku, tj. buď proti důvodům, které krajský soud vedly k jeho rozhodnutí, nebo proti jeho postupu v řízení o žalobě. Jiné důvody logicky nemohou vést ke zrušení napadeného rozsudku a podle citovaných ustanovení jsou nepřípustné.

[5] Dále je podstatné, aby veškeré důvody, u kterých to není vyloučeno jejich povahou, byly uplatněny již ve lhůtě pro podání žaloby. K později uplatněným důvodům, a to ať už v řízení o žalobě nebo v řízení o kasační stížnosti, nelze přihlížet (§ 71 odst. 2, věta třetí, s. ř. s., § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[6] Žádná z námitek, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti, těmto kritériím nevyhovuje.

[7] Zaprvé brojí proti tomu, že komplexní pozemkové úpravy byly zahájeny z podnětu dřívějšího Pozemkového fondu České republiky, přestože ten v rozhodné době spravoval pouze 5,4% pozemků v daném katastrálním území. Totožnou námitku uplatnil již v žalobě a městský soud v napadeném rozsudku pečlivě vysvětlil, proč je irelevantní (str. 5 odst. 5 až str. 6 odst. 2 napadeného rozsudku). Zejména uvedl, že podle § 6 zákona o pozemkových úpravách je řízení o pozemkových úpravách vždy zahajováno z moci úřední a že správní orgán prvního stupně disponuje správním uvážením ohledně existence podmínek pro zahájení řízení (důvodnost, naléhavost a účelnost zahájení pozemkových úprav). Není tedy podstatné, kdo dá k zahájení řízení podnět. Stěžovatel v kasační stížnosti oproti těmto důvodům postavil totožné tvrzení jako v žalobě, tedy že řízení bylo zahájeno z podnětu menšinového vlastníka pozemků, a míjí se tedy s rozhodovacími důvody městského soudu.

[8] Zadruhé namítá, že ve věci rozhodovali podjatí úředníci, neboť se jedná o tytéž úředníky, kteří ještě v době existence Pozemkového fondu podali podnět k zahájení komplexních pozemkových úprav, a že o odvolání mělo rozhodovat Ministerstvo zemědělství. Také tato námitka byla shodně prezentována v žalobě a městský soud na ni vyčerpávajícím způsobem reagoval v napadeném rozsudku (str. 6 odst. 3 až str. 8 odst. 1). Na podkladě zákonné úpravy vysvětlil, že od 1. 1. 2013 vykonává působnost v této oblasti namísto ministerstva Státní pozemkový úřad a že tedy ve věci v obou stupních rozhodovaly správní orgány, které k tomu měly pravomoc. Stěžejní je pasáž odůvodnění, ve které objasnil svůj nesouhlas s tím, jak stěžovatel pojímá podjatost. Pozemkový fond nepodával žádnou žádost, o které by mělo být rozhodováno, nešlo o nic jiného než o podnět k zahájení řízení vedeného z úřední povinnosti. Navíc nebyl jediným subjektem, který tento podnět podal. Městský soud dále prověřil, jaké konkrétní úřední osoby ve věci figurovaly, a zjistil, že se rozhodně nejednalo o „tytéž úředníky“, jak o nich hovoří stěžovatel. I pokud by byla stěžovatelova námitka chápána jako námitka systémové podjatosti v tom směru, že všechny úřední osoby byly zaměstnanci státu, který sám měl na výsledku věci zájem, nebyla by důvodná. Také v tomto případě stěžovatel v kasační

stížnosti proti propracovanému odůvodnění městského soudu postavil zcela totožnou argumentaci jako v žalobě. Je nasnadě, že v této podobě nemohly jeho námitky obstát, neboť ani náznakem nereagují na odůvodnění napadeného rozsudku.

[9] Zatřetí tvrdí, že žalovaný se věcí vůbec nezabýval; odůvodnění napadeného rozhodnutí je z většiny kopií prvostupňového rozhodnutí. Na žalobní bod shodného znění městský soud nadstandardním způsobem reagoval (str. 8 odst. 3 napadeného rozsudku). Zmínil, že úroveň odůvodnění rozhodnutí o odvolání je do značné míry předurčena kvalitou argumentace odvolatele. Podstatné je zejména jeho vysvětlení, že žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky a že jeho odůvodnění je zcela přezkoumatelné. Ostatně, i kdyby se jednalo o totožné argumenty jako v prvostupňovém rozhodnutí, automaticky to nesvědčí opačnému závěru. Stěžovatel v reakci na to v kasační stížnosti pouze zopakoval prostou větu o opsání prvostupňového rozhodnutí, čímž závěry napadeného rozsudku relevantně nezpochybnil.

[10] Začtvrté prezentuje obecný nesouhlas s tím, jakým způsobem byly pozemkové úpravy provedeny. Má za to, že stav nevyhovuje jemu ani dalším vlastníkům zemědělské půdy. Městský soud v napadeném rozsudku v reakci na totožnou žalobní argumentaci uvedl, že je příliš obecná a neuchopitelná, a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že nesouhlas účastníka s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí, neopírá-li se o tvrzení o porušení konkrétních zákonných ustanovení (str. 8 odst. 3 až str. 9 odst. 2). Stěžovatel se tedy prostým zopakováním žalobních tvrzení v kasační stížnosti míjí s důvody napadeného rozsudku.

[11] Zapáté konkrétněji uvádí, že v řízení nebyl doložen souhlas vlastníků alespoň tří čtvrtin výměry půdy (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách), protože ve spise jsou pouze tabulky s generáliemi vlastníků, které souhlas nedokládají. Již městský soud však stěžovateli podrobně objasnil, že souhlasy vlastníků ve spise jsou, přičemž se nejedná o jím zmiňované tabulky, ale odlišné podklady. Upozornil jej také na to, že pro případ, kdy se vlastník nevyjádří, zavádí zákon o pozemkových úpravách v § 9 odst. 21 fikci souhlasu. Stěžovatel však v kasační stížnosti pouze opakuje, že tabulky se seznamem vlastníků nedokládají jejich souhlasy, tedy ani touto námitkou na odůvodnění městského soudu adekvátně nereaguje.

[12] Zašesté se domnívá, že komplexní pozemkové úpravy byly zahájeny za účelem dořešení důsledků nedokončeného přídělového řízení, což bylo v rozporu se zákonem, neboť tomuto účelu mají sloužit jednoduché pozemkové úpravy. Tímto postupem byl stěžovatel uveden v právní i faktický omyl. Související argumentace se však poprvé objevila až v doplnění žaloby podaném 24. 1. 2017, tj. více jak tři roky po podání vlastní žaloby (9. 12. 2013) a jednoznačně po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Takto uplatněnou argumentací se v souladu s § 71 odst. 2, větou třetí, s. ř. s. nezabýval městský soud a jedná se o nepřípustně uplatněnou kasační námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., proto ji neposuzoval ani Nejvyšší správní soud.

[13] Zasedmé se stěžovatel ohrazuje proti názoru žalovaného projevenému ve vyjádření k žalobě, dle kterého je jeho postup účelový. Poznamenává, že nemá potřebu uměle prodlužovat nájemní smlouvy k dotčeným pozemkům, neboť v souladu s aktuální právní úpravou se jedná o smlouvy o zemědělském pachtu, do kterých již úřady nemohou bez

souhlasu stran svévolně zasahovat. K této části kasační stížnosti Nejvyšší správní soud především poznamenává, že se jedná o tvrzení, která sama o sobě nemají reálný význam pro posouzení věci a není ani příliš zřejmé, co jimi stěžovatel sleduje. Navíc se i v tomto případě jedná o argumentaci, která byla poprvé uplatněna až po lhůtě k podání žaloby, konkrétně v replice k vyjádření žalovaného podané 29. 9. 2014. Také tato námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jako tomu bylo v předchozím případě.

[14] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Nejvyšší správní soud dále rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovateli, jelikož jeho kasační stížnost byla před prvním jednáním ve věci odmítnuta [§ 10 odst. 3, věta poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Tato částka bude stěžovateli vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu